

Олександр Палій: «Підґрунтя майбутнього закладається сьогодні»

З Олександром Палієм – електриком електроце-ху, активістом первинки ПМГУ «Южжокс» – нас познайомила профлідерка колективу коксохіміків Лариса Завацька. Вона охарактеризувала чоловіка наступним чином: «Молодий, розумний, врівноважений, не боїться труднощів і ніколи нічого не кидає на півшляху. Такі люди – наша перспектива». Сам же Олександр Анатолійович вважає, що підґрунтя майбутнього закладається сьогодні – наполегливою, сумлінною працею. Він розповідає:

– На підприємстві я з 2014 року. Ще під час навчання вирішив, що не хочу «стрибати» по випадкових та тимчасових роботах, хочу стабільної зайнятості, офіційного працевлаштування і повного соціального пакету. «Южжокс» відповідав цим вимогам.

Справа електрика складна і водночас цікава. В усіх проблем з електрообладнанням є свої «симптоми» – фахівець має їх побачити і зрозуміти, що не так, куди

звертати увагу в першу чергу і як «лікувати хворобу». Звісно, тут необхідно мати неабиякі теоретичні знання і практичні навички – принаймні якщо йдеться про висококваліфікованого спеціаліста.

Також зазначу щодо небезпек у роботі. Напевно, багато хто чув приказку про схожість професій електрика і сапера. Але то перебільшення. Якщо чітко виконувати всі вимоги охорони праці і промислової безпеки, застосовувати передбачені технологією засоби захисту та бути зібраним і відповідальним – про нещасні випадки і травми знатимеш лише з чуток.

Втім, зібраність і відповідальність важливі не тільки на виробництві, а й в усіх інших сферах життя – зокрема, в профспілковій діяльності. Знаю з власного досвіду, адже нерідко беру участь в різних ініціативах нашої первинки ПМГУ. Зараз із їхньою реалізацією стало складніше, але профком не зупиняється. На «Южжоксі» і сьогодні проводяться заходи з оздоровлення працівників, організуються та фінансуються спортивні змагання. Наша команда з футболу є однією з кращих у Кам'янському (серед збірних промислових підприємств). Особисто я охоче користуюсь можливістю сходити із дружиною до театру, отримавши квитки від Профспілки.

На мою думку, першочергове завдання для ПМГУ під час війни – не припиняти роботу. Щоденне і повноцінне виконання функцій з відстоювання трудових прав спілчан

– запорука успіху. Звісно, повномасштабні військові дії в країні накладають свій відбиток на все, але такі наші реалії. Воїни на передовій женуть ворога у непорівняно суворіших умовах, тож нам, тим, хто залишився вдома «тримати тил», тим більше скаржитися не можна.

Так, сирени, ракетні атаки, відключення світла, на жаль, вже стали цілком звичними. Не те щоб я вирізнявся якоюсь надмірною емоційністю, але на психологічний стан все це впливає. Однак у складні часи в мене є підтримка: товариші, близькі друзі, сім'я, і особливо – кохана дружина Катерина. Я, в свою чергу, намагаюсь віддячити їй тим самим.

Життя під час війни можна охарактеризувати багатьма словами, але слова «стабільність» серед них точно нема. Тому будувати конкретні плани на майбутнє складно. Та для мене воно стовідсотково пов'язане з Україною. Я тут народився, живу, і нікуди їхати не збираюся. Буду працювати та наблизити нашу перемогу. Сподіваюсь, що зустріну її разом із колективом «Южжоксу».

Підприємству і людям, які на ньому працюють, я бажаю наснаги, рішучості, сміливості перед викликами, що кидає нам наше сьогодення, виконання всіх амбітних планів. Активу ПМГУ – продовжувати робити свій внесок у покращення рівня життя членів Профспілки. А рідному місту і нашій країні в цілому – стійкості, терпіння, взаєморозуміння та якнайшвидшого закінчення війни.